

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 40

Historická poznámka: Preklad zachováva autorov hlas, dobové údaje a predpovede. Tvrdenia o sprisahaniach, tajných zbraniach a operáciách, o Jonestowne a o osude Jima Jonesa sú autorovými neoverenými tvrdeniami, nie potvrdenými historickými faktmi. Zachované sú aj autorove dobové formulácie a prípadné nepresnosti.

Úvod

Dobry deň, priatelia, tu je doktor Beter. Dnes je 30. novembra 1978 a toto je môj Audio list č. 40.

Dňa 24. novembra 1978, deň po Dni vďakyvzdania, uverejnil Washington Post tu vo Washingtone, D.C., celostranovú spomienku na zosnulého kongresmana Lea J. Ryana z Kalifornie. Kresba Ryana v odtieňoch sivej zaberala celú stranu a na tomto pozadí bol tučným písmom vytlačený krátky chválospev. Začínal sa slovami: „Na pamiatku nášho dobrého priateľa Lea J. Ryana, kongresmana z Kalifornie. Bude nám chýbať. Videl nádej, že právo zvíťazí.“ Načasovanie tejto spomienkovej strany bolo ironické. Kongresmana Ryana zabili v Guyane takmer o týždeň skôr a jeho pohreb sa konal dva dni predtým. Kongresman Ryan bol však zámerne obetovaný, aby sa spustila tajná vojenská operácia v Guyane; a ako sa ukázalo, spomienka na Ryana vo Washington Post bola vytlačená bezprostredne po úspešnom dokončení tejto vojenskej operácie. Ryan odišiel do Guyany s vedomím, že to môže byť nebezpečné, a preukázal pritom odvahu, ktorá je dnes v Kongrese Spojených štátov prakticky neznáma. Nevedel však, že ho vylákali na cestu, ktorej tragický výsledok bol naplánovaný s veľkým predstihom. Kongresman Ryan a tí, ktorí s ním zomreli na letisku Port Kaituma, boli obeťami tajnej vojny vedúcej k PRVEJ JADROVEJ VOJNE. A rovnako aj stovky ďalších amerických civilistov, ktorí zahynuli pri takzvanej „hromadnej samovražde“ v Jonestowne v Guyane.

Už viac než dva roky sú Spojené štáty a Rusko zapletené do tajných nepriateľských akcií v príprave na Prvú jadrovú vojnu. Naplno sa to začalo v lete 1976, keď vypukla dodnes utajovaná kríza podvodných rakiet. Potom sa to rozšírilo na rozsiahlu jadrovú sabotáž Spojených štátov so zbraňami, ktoré sú teraz umiestnené doslova na tisícoch miest po celej krajine. Siahajú od obrovských vodíkových bômb pripravených zničiť naše najväčšie priehrady a vodné nádrže až po drobné jadrové zariadenia, ktoré Rusi nazývajú „mikronukleárne nálože“. Rusi už istý čas odpaľujú tieto mikronukleárne nálože v neustávajúcom rytme výbuchov po celej Amerike. V septembri 1977 nadobudla tajná vojna rozhodujúci nový smer. V dodnes utajovanej bitke žatevného Mesiaca vo vesmíre tajní vládcovia Ameriky stratili svoje údajné skryté eso pre prichádzajúcu vojnu. V šokujúcom zvrate Rusko vyradilo tajnú americkú mesačnú základňu lúčových zbraní v kráteri Kopernik a odvtedy získalo dominantné vojenské postavenie vo vesmíre.

V predchádzajúcich Audio listoch som svojich poslucháčov priebežne informoval o tomto vývoji a počas uplynulého roka som upozorňoval aj na drastické zmeny vo vedení Ruska aj Spojených štátov. V Rusku bola pôvodná vládnuca frakcia po roku 1917, ateistickí bolševici, zvrhnutá po postupnom šesťdesaťročnom boji. Kremľ je teraz pod absolútnou kontrolou tvrdej skupiny rodených Rusov, kresťanskej sekty, ktorá bolševikov považuje za stelesnené zlo. V dôsledku toho bolševikov vyhánajú z Ruska a tí sa hrnú najmä do Spojených štátov. Pripájajú sa k mnohým bolševikom, ktorí tu už majú mocné postavenie, v sofistikovanej novej bolševickej revolúcii! Pritom postupne preberajú veľkú časť moci, ktorú kedysi vykonávali ich tajní spojenci, Rockefellerovi bratia tretej generácie. Ako bolševická moc v Spojených štátoch čoraz viac rastie, satanské plody tejto moci sú čoraz viditeľnejšie.

Pred siedmimi mesiacmi, v apríli 1978, boli životy viac než stovky nič netušiacich civilistov zámerne vystavené veľkému nebezpečenstvu v záujme spravodajskej misie. Bol to prípad letu 902 spoločnosti Korean Airlines, ktorý prenikol do mimoriadne citlivého ruského vzdušného priestoru a bol zostrelený. Ako som v tom mesiaci podrobne vysvetlil v Audio liste č. 33, na epizóde s kórejským dopravným lietadlom nebolo nič náhodné a hrozba smrti všetkých nevinných cestujúcich bola jej kľúčovou zlozkou. Pre ruské stíhačky by bolo oveľa jednoduchšie vyhodiť Boeing 707 zo vzduchu v ohnivej guli než ho prinútiť pristáť len s niekoľkými obeťami, ako sa to urobilo.

Dnes je bolševické zovretie Ameriky ešte silnejšie než v apríli a ľudský život každým dňom stráca cenu. Tentoraz nešlo o sto, ale o takmer tisíc civilných životov a tentoraz skutočne zahynuli, pretože nič sa neponechalo na náhodu. Hrôzostrašná tragédia v Jonestowne v Guyane je len bledým tieňom toho, čo čaká celé Spojené štáty, ak sa rakovina bolševizmu nezastaví. Tí, ktorých ovládne bolševický spôsob myslenia, sú schizofrenickí a satanskí a nedokážu rozlišovať dobro od zla. Keď sa týmto sklonom dovoľí nekontrolovane pokračovať a bolševici získajú moc, následky pre celú spoločnosť sú tragické. Vražedné aj samovražedné činy sa odohrávajú v nepochopiteľnom rozsahu. Stalo sa to pred 60 rokmi v Rusku, keď sa tam bolševici dostali k moci; a teraz, keď bolševici preberajú moc, sa to začína diať aj tu v Spojených štátoch amerických.

Moje tri témy na tento mesiac sú: Téma č. 1 — VOJENSKÝ ÚČEL TRAGÉDIE V JONESTOWNE Téma č. 2 — BITKA V GUYANE, DEŇ VĎAKYVZDANIA 1978 Téma č. 3 — ÚVODNÉ SCÉNY PRVEJ JADROVEJ VOJNY.

Téma 1 — Vojenský účel tragédie v Jonestowne

Teraz sú to takmer dva týždne od masakru kongresmana Ryana a štyroch ďalších Američanov 18. novembra na letisku Port Kaituma v Guyane. Po väčšinu tohto času bolo ministerstvo zahraničných vecí pod silnou paľbou kritiky zo strany priateľov a spolupracovníkov zosnulého kongresmana, a to z dobrého dôvodu. Počas roka a dlhšie dostávalo ministerstvo zahraničných vecí množstvá listov od amerických občanov znepokojených o svojich priateľov a príbuzných v Jonestowne. Aj kongresman Ryan opakovane naliehal na vyšetrovanie, ale ministerstvo zahraničných vecí nikdy neuskutočnilo vyšetrovanie hodné toho mena. Až keď kongresman Ryan dostal o Jonestowne správu, ktorá sa rovnala zakrývaniu skutočností, urobil svoje osudné rozhodnutie ísť sa presvedčiť osobne. Kongresman Ryan bol, priatelia, obeťou zámerne nastraženej pasce z dôvodov, ktoré o chvíľu vysvetlím. Starostlivá analýza jeho psychologického profilu odhalila, že ho možno vyprovokovať k ceste do Jonestownu odopieraním konkrétnych informácií normálnymi kanálmi. Spravodajskí operatívci v ministerstve zahraničných vecí zabezpečili, aby žiadne správy o Jonestowne, ktoré Ryan dostane, neboli preňho uspokojivé. Práve teraz sa hovorcovia ministerstva zahraničných vecí pokúšajú hrať nevedomých, pokiaľ ide o ich úlohu v hrôzostrašných udalostiach posledných dní. Mávajú rukami a snažia sa tváriť hlúpo, keď vysvetľujú, prečo sa im akosi nepodarilo spozorovať nebezpečenstvá v Jonestowne; katastrofu v Jonestowne však v skutočnosti zrodila vojenská situácia v Guyane, ktorú som prvýkrát zverejnil pred viac než štyrmi rokmi. A vtedy, tak ako teraz, bola jedinou reakciou vlády snaha všetko zakryť.

Ako vedia všetci moji dlhoroční poslucháči, mám na mysli ruskú jadrovú raketovú základňu v Guyane. Od júna 1974 som odhaľoval prítomnosť guyanskej raketovej základne v rozhlasových programoch po celej Amerike; a v októbri 1974 som toto varovanie zopakoval na svojej úplne prvej hovoriacej nahrávke, Audio knihe č. 1 s názvom: „AKO SA CHRÁNIŤ POČAS PRICHÁDZAJÚCEJ HOSPODÁRSKEJ KRÍZY A TRETEJ SVETOVEJ VOJNY.“ Nasledujúce slová sú priamym citátom z tej prvej nahrávky spred viac než štyroch rokov: „Podľa mojich veľmi spoľahlivých spravodajských zdrojov v tejto veci sa

Guyanská republika (vedľa Venezuely v Južnej Amerike) už zmenila na ďalšiu Kubu s atómovými raketami namierenými na Gatunské plavebné komory Panamského prieplavu a na naše mestá tu v Spojených štátoch. Samozrejme, naša vláda, ktorá tancuje tak, ako Dynastia píska, odmieta čo i len vážne vyšetriť moje obvinenia v tomto smere.“ (Koniec citátu z Audio knihy č. 1.) Odvtedy som svoje varovania pred týmito ruskými raketami v Guyane opakoval v Audio listoch, ako dobre viete; keď som však tieto obvinenia prvýkrát vyslovil v rozhlase, mnohí z vás poslali ministerstvu zahraničných vecí listy a telegramy, väčšinou prostredníctvom svojich kongresmanov a Pentagonu. Žiadali ste vedieť, či sú moje obvinenia pravdivé, a za svoju námahu ste dostali nezrozumiteľné reči a popieranie. Mnohí z vás mi tieto listy poslali s tým, že vláde neveríte. Nuž, priatelia, mali ste pravdu.

Vývoj, ktorý mal vyústiť do tragédie v Jonestowne, sa začal približne pred 13 rokmi, v roku 1965. Guyana bola novou nezávislou krajinou, niekdajšou britskou kolóniou Britská Guyana. V tom čase tajné rockefellerovsko-sovietske spojenectvo fungovalo naplno a dlhodobé spoločné plány na kontrolovanú jadrovú vojnu postupovali ďalej. Obe strany počítali s budúcim podrazom, no vtedy to bolo ešte ďaleko v budúcnosti. Ako som vysvetlil v predchádzajúcich Audio listoch, zámerné posilňovanie Ruska na úkor Ameriky bolo súčasťou ich spoločného plánu SVETOVEJ VLÁDY a dobývania. Kubánska raketová kríza z roku 1962 do programu dočasne hodila vidly, keď prezident John F. Kennedy osobne zasiahol a zastavil jadrové vyzbrojovanie Kuby; a za to sotva o rok neskôr prišiel v Dallase o život. Jeho nástupca Lyndon Johnson si dal pozor, aby sa scenára držal dôslednejšie. Po kubánskej kríze Rusko potrebovalo na strategické účely novú predsunutú základňu v karibskej oblasti, kým sa tlak okolo Kuby neupokojí. Aby sa Rusku vyhovel, na tento účel vybrali Guyanu; David Rockefeller zabezpečil, aby sa predsedom vlády stal marxista menom Forbes Burnham. Na oplátku sa Chase Manhattan Bank stala finančným agentom Guyany, čo Rockefellerovi poskytlo prístup ku zlatu vyťaženému v Guyane; a ako kľúčový faktor toho všetkého vtedajší prezident Lyndon Johnson v roku 1965 odovzdal Guyane niekdajšiu americkú leteckú základňu Atkinson Field. Americké právo ponechať si nad základňou kontrolu ešte niekoľko desaťročí jednoducho zahodili bez ospravedlnenia. Atkinson Field, premenované na letisko Temehri, leží južne od hlavného mesta Georgetown. Práve na toto letisko americké vrtuľníky po katastrofe v Jonestowne v tomto mesiaci prevážali telá na letecký prevoz do Ameriky. Keď Johnson odovzdal letisko Temehri marxistickej Guyane, odovzdal Rusku skutočne veľmi veľkú korisť. Letisko Temehri je najväčšie v celej Latinskej Amerike, väčšie dokonca než najväčšie letisko New Yorku, letisko Johna F. Kennedyho; a jeho poloha ho robí ideálnym na prepravu kubánskych vojsk a zásob do Afriky. Johnsonov krok v prospech Rockefellerovcov preto pripravil Spojené štáty o dôležité logistické spojenie s Afrikou a zároveň otvoril dvere kubánskym vojskám. Naše problémy s kubánskymi vojskami v Angole a inde v Afrike o roky neskôr sú sčasti jeho dôsledkom.

Ruská vojenská aktivita v Guyane sa niekoľko rokov silne sústreďovala do okolia letiska Temehri. Keď som v roku 1974 prvýkrát oznámil ruské rakety v Guyane, boli skutočne umiestnené na stanovištiach obklopujúcich letisko. Počas uplynulých dvoch rokov však rakety z týchto miest stiahli a presunuli do samostatného raketového komplexu západne od Georgetownu. V tomto novom komplexe boli rakety rozmiestnené na stanovištiach roztrúsených po oblasti s priemerom asi 30 míľ. Približne v strede sa nachádzalo veliteľské a riadiace zariadenie, ktorému velil ruský personál. Po dokončení tohto premiestnenia raketovej základne ležal stred raketového komplexu asi 70 míľ severozápadne od letiska Temehri; približne ďalších 70 míľ na severozápad sa nachádzala komúna Chrám ľudu v Jonestowne, kibuc izraelského typu. Raketová základňa sa tak ocitla približne na polceste medzi jonestownskou komúnou a letiskom Temehri. Nebola náhoda, priatelia, že kibuc Chrám ľudu ležal tak blízko raketovej základne. Počiatky Chrám ľudu v päťdesiatych rokoch však nemali nič spoločné s vládnymi intrigami. Až okolo roku 1970 začali určité zložky americkej spravodajskej komunity prenikať do Chrám ľudu a rozvracať ho. Ako som vysvetlil v minulosti, pre Rockefellerových bratov bolo vždy

bežnou praxou podporovať nielen frakciu pri moci, ale aj špiónov a odporcov tejto frakcie. Takto sú vždy schopní, aspoň teoreticky, zraziť každého, kto sa pokúsi vymaniť z ich kontroly. V prípade Guyany chceli Rockefellerovci mať v Guyane takýto nástroj ako protiváhu predsedovi vlády Forbesovi Burnhamovi, ktorého dostali k moci svojimi peniazmi. Určité zložky americkej spravodajskej komunity pod všeobecnou koordináciou CIA dostali úlohu nájsť spôsoby, ako to dosiahnuť.

Pri vyhodnocovaní rôznych možností sa dospelo k záveru, že Chrám ľudu bude ideálny. Psychologický profil vodcu Jima Jonesa naznačoval, že ho možno premeniť na mocný nástroj našich neviditeľných vládcov. Na rozdiel od správ v kontrolovaných hlavných médiách sa Jim Jones narodil ako Žid a už vykazoval sklony k organizácii v štýle kibucu, ktoré sa dali usmerniť užitočným smerom. Malo sa to dosiahnuť kombináciou vedomých aj nevedomých faktorov. Na vedomej úrovni sa k nemu mali smerovať peniaze a mocná politická podpora; na nevedomej úrovni sa mala použiť technika psychologického programovania, ktorú som opísal v niektorých svojich prvých Audio listoch. Jim Jones mal postupne stratiť kontrolu nad vlastnou osobnosťou a stať sa tým, čím ho naši neviditeľní vládcovia chceli mať. Tento proces mal nevyhnutne vytvoriť obrovské vnútorné konflikty a premeniť Jima Jonesa na trápeného a nebezpečného človeka — a práve to, priatelia, urobili.

Do roku 1973 si Jonesovi priatelia a stúpenci začali všímať zmeny v jeho správaní. Jeho premena na polovedomého agenta smrti a intríg sa naplno rozbehla. V tom istom roku sa prudko rastúce finančné prostriedky Chrámu ľudu použili na založenie poľnohospodárskeho kibucu v Jonestowne v Guyane, hoci vtedy tam odišlo len niekoľko ľudí. Guyana je prísny marxistický policajný štát a nikto by nemohol založiť nový podnik, akým bola komúna, bez súhlasu Forbesa Burnhama; agenti Davida Rockefellera však zabezpečili, aby Burnham dostal všetky potrebné uistenia, že Jonesov areál úhladne zapadne do marxistického prostredia Guyany. Súčasne začal Forbes Burnham podvádzať Davida Rockefellera, presne ako sa obávali. Politicky spolupracoval, ale veľkú časť guyanskej produkcie zlata ukrýval v jaskyniach v horách. David Rockefeller na to prišiel o niečo neskôr, no dovtedy sa už rozvíjal oveľa väčší problém — podraz zo strany Ruska — a preto Burnhama nechali nedotknutého, aby uvoľnili cestu väčším veciam.

Keď som v lete 1974 začal varovať rozhlasových poslucháčov po celej Amerike pred raketami v Guyane, Rockefellerovi bratia boli ešte stále v spolku s Kremľom. Už sa objavovali zlovestné náznaky, že sa v Rusku deje niečo, čomu nerozumejú; jednoducho si však nedokázali predstaviť, že ich starých kremľovských spojencov, bolševikov, zvrhávajú. A tak moje verejné varovania pred raketami v Guyane popierali a zosmiešňovali vládni hovorcovia, ktorí klamali. Na koniec sedemdesiatych rokov sa plánovala starostlivo naprogramovaná jadrová vojna a oni nechceli, aby tento plán pokazilo informovanie verejnosti; o dva roky neskôr sa však krízou podvodných rakiet z roku 1976 začal úplný ruský vojenský podraz voči Amerike. Väčšina z vás vie o tej kríze, o ktorej vláda mlčala, no ktorú som podrobne opísal v Audio listoch č. 14 až 16. Naši neviditeľní vládcovia boli týmto prekvapením veľmi otrasení a spočiatku sa pokúšali obnoviť tajné spojenectvo s vládcami Kremľa. Ved' raz sa im to už podarilo, keď prezident Kennedy porušil pravidlá a urobil z kubánskych rakiet verejnú otázku; medzitým však začali uvádzať do pohybu aj záložné plány na prípravu na prípadnú skutočnú vojnu.

Raketová základňa v Guyane bola jedným z hlavných cieľov tohto upraveného plánovania. Keď sa pred viac než dvoma rokmi začalo, kozmická bitka žatevného Mesiaca bola ešte rok v budúcnosti. Zdalo sa nepredstaviteľné, že by Amerika mohla stratiť svoju tajnú základňu lúčových zbraní, ktorá mala byť čoskoro operačná na Mesiaci; kým mali túto mesačnú základňu, na ktorú sa mohli spoliehať, naši neviditeľní vládcovia si mysleli, že nemôžu prehrať. Vzhľadom na podraz s podvodnými raketami však chceli Rusku vytrhnúť čo najviac vojenských zubov. Takto by bolo ich zničenie Ruska ešte úplnejšie, než pôvodne plánovali.

Plánovači operácie Guyana dostali na vyriešenie ťažký problém. Cieľom bolo vymazať ruskú raketovú základňu v Guyane a tým odstrániť hrozbu, ktorú predstavovala pre Panamský prieplav a mestá na juhu Ameriky; mala to však byť predvojnová operácia vykonaná tajne a s úplným prekvapením. Musela byť tajná, pretože ani Spojené štáty, ani Rusko si nemohli dovoliť, aby sa vedelo, že základňa vôbec existovala; a prekvapenie muselo byť úplné, pretože aj pri najkratšom varovaní sa dala základňa posilniť a brániť kubánskymi vojskami. Z týchto požiadaviek vyplynulo, že bude potrebný nájazd kománd, niečo podobné izraelskému nájazdu na letisko Entebbe v Ugande v júli 1976. Akýkoľvek iný druh útoku by vyžadoval, aby naši vodcovia urobili to, čo prezident Kennedy v roku 1962: povedali americkému ľudu, čo sa deje, a požiadali nás o podporu. A jediné, čo boli naši neviditeľní vládcovia odhodlaní za každú cenu neurobiť, bolo povedať vám a mne čokoľvek. Potom vyvstal problém — ako dostať spoločné útočiacie sily do Guyany v dostatočnom počte a dostatočne rýchlo, aby úlohu splnili. Zničiť veľkú raketovú základňu, akou bola tá v Guyane, napokon nie je malá úloha a vyžaduje skúsenosti. Dospelo sa k záveru, že sa akosi bude musieť poskytnúť veľmi náhla, obrovská a naliehavá zámienka, ktorá umožní tajným spoločným vojenským silám dočasne vstúpiť do Guyany. Táto zámienka, nech už by bola akákoľvek, musela byť taká viditeľná, aby Rusku zviazala ruky, takže by Rusko nemohlo v Guyane odvetne zasiahnuť bez odhalenia toho, čo tam robilo; a musela pôsobiť nevojensky, no pritom vyžadovať vojenskú odbornosť. Navyše sa muselo nejako zabezpečiť odstránenie všetkých obetí útoku na raketovú základňu z Guyany po nájazde, inak by sa ich prítomnosť v Guyane mohla stať základom medzinárodného incidentu vykonštruovaného okolo iného príbehu, ktorý nesúvisí s tajnou raketovou základňou. Napríklad guyanská vláda, riadiaca sa ruskými pokynmi, by mohla verejne vystaviť telá príslušníkov spoločných vojenských síl zabitých pri útoku a vyhlásiť, že zahynuli pri pokuse o štátny prevrat proti Forbesovi Burnhamovi. Bola to veľmi veľká požiadavka, no jonestownský kibuc sa ukázal ako odpoveď. Stačilo zariadiť, aby mnoho stoviek amerických občanov v Guyane náhle zomrelo za podmienok zaručujúcich okamžitú obrovskú publicitu.

Samotný obrovský rozsah tragédie by vyžadoval vojenskú účasť a poloha Jonestownu bola ako na objednávku. Vrtuľníky premávajúce medzi letiskom Temehri a Jonestownom by prirodzene prelietavali ponad raketový komplex — ktorého podrobnosti boli známe napriek odbornému maskovaniu. To znamenalo, že spoločné špeciálne ozbrojené sily sa dali pomerne ľahko vysadiť pri obode raketovej základne a neskôr vyzdvihnúť spolu s obeťami. A keď reportéri na letisku Temehri pozorovali vrtuľníky odlietajúce na severozápad a vracajúce sa z rovnakého smeru, viedlo ich to k predpokladu, že všetky lietajú do Jonestownu a späť, vzdialeného 150 míľ. Nemali ako vedieť, že mnohé lety smerovali na ruskú raketovú základňu a späť, ktorá ležala v tom istom smere, ale len v polovičnej vzdialenosti.

Keď sa rozhodlo použiť hromadné úmrtia v Jonestowne ako krytie útoku na raketovú základňu, Jonestown fungoval len ako vysunuté pracovisko Chrámu ľudu. Nebolo tam dosť ľudí na vytvorenie dostatočne veľkého incidentu, ktorý by poslúžil zamýšľanému účelu, a tak priamymi aj nepriamymi prostriedkami presvedčili Jima Jonesa, aby do guyanského kibucu odišiel osobne a vzal so sebou čo najviac svojho stáda, ktoré ho bude nasledovať. Ukázalo sa, že išlo o približne 25 až 30 %, a tým, že ho nasledovali, sa automaticky označili za skupinu najviac osobne závislú od Jonesa. Boli aj najnáchylnejší na spoločné pôsobenie vyčerpania, zastrašovania a izolácie od vonkajšej pomoci — inými slovami, boli vhodní na vymývanie mozgov. A už od čias kórejskej vojny sa s istotou vie, že techniky vymývania mozgov môžu mnohých ľudí prinútiť robiť najrôznejšie veci. Dokonca aj ostrieľaní americkí vojaci v Kórei sa stávali obeťami vymývania mozgov v prekvapivo veľkom počte, pretože nerozumeli tomu, proti čomu stoja. Obete Jonestownu však, samozrejme, boli čímkoľvek, len nie ostrieľanými vojakmi.

V auguste 1977 odišiel Jim Jones do Guyany so svojím veľkým obetným stádom. V tom istom mesiaci veľvyslanec pri Organizácii Spojených národov Andrew Young doručil správu guyanskému predsedovi vlády Forbesovi Burnhamovi. Povedal, že za určitých podmienok Spojené štáty a Svetová banka zvýšia

pomoc Guyane — teda naplnia Burnhamove vrecká — na desaťnásobok predchádzajúcej úrovne. A tak sa kľúčová katastrofa Jonestownu uviedla do pohybu jedného dňa krátko pred minuloročnou bitkou žatevného Mesiaca.

Aby sa celá tragédia spustila v žiare publicity, záujem zosnulého kongresmana Lea J. Ryana sa rozvíjal a programoval; keď sa priblížil čas jeho očakávanej cesty do Guyany, na diplomatickej a vojenskej scéne sa uviedli do pohybu ďalšie aktivity. Bolo nevyhnutné odvrátiť ruskú pozornosť od Guyany až do chvíle, keď už bude neskoro podniknúť kroky na ochranu raketovej základne. Ruským klenotom na západnej pologuli je, samozrejme, Kuba; a tak sa v posledných dňoch pred bitkou v Guyane na Deň vdakyzdania 1978 použila vykonštruovaná kríza MiG-23 — pamätáte sa na ňu? — na odvrátenie ruskej pozornosti ku Kube. Až príliš neskoro Kremľ zistil, že skutočným cieľom nebola Kuba, ale Guyana.

Téma 2 — Bitka v Guyane, Deň vdakyzdania 1978

Blízki spolupracovníci zosnulého kongresmana Lea Ryana verejne oznámili, že jeho osudné rozhodnutie ísť do Guyany vyvolala správa ministerstva zahraničných vecí, ktorú považoval za neuspokojivú. Ako som už spomenul, táto Ryanova reakcia bola predpovedaná a v skutočnosti zámerne podporovaná. Keďže sa blížili voľby, kongresman Ryan sa rozhodol naplánovať cestu po voľbách, počas prestávky v zasadaniach Kongresu. Bolo to prirodzené rozhodnutie a plánovači v zákulisí ho tiež očakávali. Keď sa blížil čas jeho cesty, vypukla falošná otázka kubánskej krízy MiG-23. Carterova administratíva sa takmer pred rokom dozvedela, že Rusi pošlú na Kubu MiG-23, a rozhodla sa, že to bude dokonalá zámienka na falošnú krízu. MiG-23, priatelia, môže nieť určité druhy jadrových zbraní, ako sa tvrdí; aj v tejto úlohe je však taktickou zbraňou najvhodnejšou na podporu pozemných alebo námorných síl. MiG-23 sám osebe neohrozuje Ameriku rovnakým spôsobom ako kubánske rakety v roku 1962; keď teda Spojené štáty začali zveličovať MiG-23, Kremľu bolo veľmi zrejmé, že ide o zámernú snahu rozvíriť verejné napätie okolo Kuby. Otázka znela: Čo presne Spojené štáty chystajú? Bola by Carterova administratíva taká šialená, aby napadla Kubu? Niečo také znelo iracionálne, ale americkí neviditeľní vládcovia sa správajú čoraz iracionálnejšie. Sčasti je to zámerné a má to udržiavať kremľovských šachistov v nerovnováhe, no sčasti je to aj dôsledok rastúcej miery kontroly nad Amerikou zo strany tých satanských schizofrenikov, bolševikov.

Kuba je napokon pre Rusko veľmi dôležitá, pretože Rusko počíta so svetovou nadvládou po Prvej jadrovej vojne; na tento účel je Kuba jeho hlavným predmostím na západnej pologuli. Ešte naliehavejšie je, že Kuba je nepriznaným domovom ruskej Karibskej ponorkovej flotily. Táto flotila sa počas obdobia napätia za posledné viac než dva roky opakovane presúvala do útočných pozícií v Mexickom zálive. A akoby to nestačilo, na Kube sú koncentrácie jadrových zbraní najmenej na štyroch pozemných miestach. Jedno leží pri severnom pobreží, približne 10 míľ vo vnútrozemí juhovýchodne od Cárdenasu. Toto miesto je 150 míľ priamo na juh od Cape Sable na Floride. Druhé stanovište leží asi 150 míľ východo-juhovýchodne od neho a približne 10 míľ vo vnútrozemí od severného pobrežia. O stodvadsaťpäť míľ ďalej na juhovýchod je tretia koncentrácia, 15 míľ severovýchodne od Martí, hlboko vo vnútrozemí. A štvrté jadrové stanovište je pri východnom cípe Kuby, 28 míľ severo-severozápadne od americkej námornej základne v zálive Guantánamo. Keďže toto všetko bolo v stávke, americká publicita okolo MiG-23 vyvolala v Kremli obavy. Začiatkom novembra napätie vzrástlo, keď Spojené štáty začali nad Kubou uskutočňovať prieskumné lety SR-71 — ozveny roku 1962. V reakcii na to sa 6. novembra mohutné zoskupenia z Atlantickej, Tichomorskej a Karibskej ponorkovej flotily ruského námorníctva začali rozmiestňovať pozdĺž amerického východného, západného a zálivového pobrežia. Nerozvinuli sa do útočných formácií, ale ich samotný počet vyslal Washingtonu jasné varovanie. Práve v tejto chvíli sú stále na stanovištiach, mnohé s neutrónovou výzbrojou. Počas týždňa bezprostredne

pred tragédiami v Guyane potom pseudokríza MiG-23 vyvrcholila. Od utorka 14. novembra začal ku Kube smerovať obrovský spoločný americký a britský námorný operačný zväz. Do polovice týždňa boli kubánske obranné sily v plnej pohotovosti a vo štvrtok 16. novembra sa skupina dvanástich amerických senátorov v Moskve — údajne na rozhovory o rokovaniach SALT — stretla s ruským Kosyginom. Tam naliehali na údajnú otázku kubánskych MiG-23 a Kosygin sa rozzúril. Zakričal: „Myslel som si, že ste tu, aby ste diskutovali o mieri!“ Podľa článku Jamesa Restona v New York Times z 26. novembra 1978 sa jeden senátor, John Glenn z Ohia, údajne pokúsil utíšiť spor o MiG-23 a označil ho za „falošnú otázku“. Ako bývalý skúšobný pilot a prvý americký astronaut na obežnej dráhe senátor Glenn vedel, o čom hovorí, no Kosyginov hnev nad ostatnými poznámkami o MiGoch poskytol americkej spravodajskej komunite cenný dôkaz, že klamný manéver smerom ku Kube funguje. Nasledujúci deň, 17. novembra, Rusko verejne priznalo vyslanie MiG-23 na Kubu a označilo ich za výlučne obranné zbrane. V ten istý deň úvodník vo Washington Post vystihol crescendo mediálnej pozornosti venovanej kubánskym MiG-23. Mal názov: „Nová kubánska raketová kríza?“ Hneď nasledujúci deň, v sobotu 18. novembra, boli na letisku Port Kaituma zmasakrovaní kongresman Leo Ryan, traja novinári a žena, ktorá sa usilovala uniknúť z Jonestownu. Najmenej tucet ďalších ľudí bol zranený, no nikto sa nepokúsil zničiť lietadlo plné vydesených utečencov z Jonestownu. Namiesto toho mnohých svedkov nechali nažive a menšiemu lietadlu sa podarilo vzlietnuť hneď po masakre na letisku a oznámiť útok v hlavnom meste Georgetown. Pozornosť sveta sa okamžite sústredila na Guyanu a medzitým prebiehala hromadná vražda v Jonestowne — nesprávne nazývaná hromadnou samovraždou. V tej chvíli už zložitý klamný manéver smerom ku Kube nebol potrebný, a tak Pentagon oznámil, že prebieha bežné námorné cvičenie, ktoré sa ku Kube nepriblíži na menej než 50 míľ. Kubánske obranné sily poľavili, ale skutočná akcia sa v Guyane ešte len začínala. Metodické popravy kongresmana Ryana a troch významných novinárov zaručili, že Jonestown sa čoskoro ocitne v žiare publicity. Keď túto publicitu zabezpečil, Jim Jones nariadil hromadné popravy v jonestownskom kibuci.

Úplné podrobnosti jonestownskej katastrofy možno nikdy nebudú verejne známe. Môžem vám však povedať, že z tých, ktorí tam zomreli, si len veľmi málo vzalo život dobrovoľne a úmyselne — a práve to je samovražda. Mnohých oklamali a neuvedomovali si, že obrady smrti sú skutočné. Mnohí ďalší kládli odpor, ale boli slabí, bezmocní a stáli proti ozbrojeným popravným čatám. A tak rôznymi spôsobmi otrávil niekoľko stoviek ľudí kyanidom draselným. Bolo však aj mnoho ďalších, ktorí sa pokúsili uniknúť a vzdorovali účinnejšie. Mnohých z týchto ľudí zahnali do džungle a bez milosti zastrelili. Napokon, keď bola hromadná vražda dokončená, vykonávatelia splnili svoju poslednú úlohu — zinscenovať hroznú scénu smrti. Na dosiahnutie prekvapenia potrebného pri útoku na ruskú raketovú základňu bolo kriticky dôležité, aby prvé správy z Jonestownu opisovali scénu ako hromadnú samovraždu. Len tak sa dal jej skutočný vojenský význam skryť na dostatočne dlhý čas, aby oklamali Rusov. Preto všetky telá bez strelných poranení starostlivo usporiadali do úhladných radov a iných skupín, ktoré na prvý pohľad naznačovali, že všetci zomreli dobrovoľne a úmyselne. Takáto scéna privítala guyanské vojská neskoro nasledujúci deň, v nedeľu 19. novembra. Od smrti obetí kibucu uplynulo viac než 24 hodín a vykonávatelia popráv vrátane skutočného Jima Jonesa už boli dávno preč. K otázke samotného Jonesa sa vrátim neskôr.

Guyanské vojská sa obávali možných chorôb, ale telá spočítali čo najpresnejšie. Celkový počet, ktorý oznámili v nedeľu večer, bol 409. Prvotného dojmu hromadnej samovraždy sa chopili kontrolované hlavné médiá Spojených štátov. Bez čakania na vyšetrovanie médiá neustále opakovali obraz Jonestownu ako samovraždy, akoby išlo o dokázaný fakt. Po niekoľkých dňoch zopár ľudí začalo klásť otázky, ale dovtedy už prvotný obraz samovraždy splnil svoj účel — otvoril Spojeným štátom dvere do Guyany. Napríklad v utorok 21. novembra Jonesov preživší syn Steven na tlačovej konferencii v Georgetowne povedal: „V žiadnom prípade to nemohla byť hromadná samovražda.“ A v ten istý deň

podľa Washington Star guyanický zdroj poukázal na vážny medicínsky rozpor v scéne smrti v jonestownskom kibuci. Povedal: „Ak zomriete na kyanid, ktorý bol zrejme tým jedom, vaše telo prechádza pri smrti krčmi a skrútením, ale v Jonestowne všetci vyzerali uvoľnene.“ Dôvodom tohto rozporu, priatelia, bolo, že kým prišli guyanské vojská, všetky telá už boli premiestnené, ako som uviedol. Väčšinu z nich uložili aj tvárou nadol. Bolo to preto, aby široko publikované spravodajské fotografie nepokazili želaný dojem pokoja tým, že by nám ukázali posledné výrazy agónie obetí.

Aby pokračovala táto hrôzostrašná hra na oklamanie Rusov, Spojené štáty najprv verejne vyzývali Guyanu, aby zhromaždila a pochovala stovky tiel. Ako bolo dohodnuté, Guyana v podstate odpovedala, že je to americký problém a že Amerika by mala telá odviezť späť do Spojených štátov. Na uľahčenie tejto obrovskej a ohavnej úlohy Guyana ochotne súhlasila s výnimkou z bežného guyanického zákona, ktorý vyžaduje pitvu každého tela pred jeho odvezením z krajiny. Touto dohodou Spojené štáty získali potrebný neobmedzený vojenský prístup do Guyany. Ruské spravodajstvo si začiatkom pondelka 20. novembra uvedomilo, čo sa chystá, ale už bolo príliš neskoro zastaviť to. Rusko sotva mohlo svetu oznámiť: „Máme v Guyane tajnú jadrovú raketovú základňu a Spojené štáty sa ju chystajú zničiť.“ To by zjednotilo svetovú verejnú mienku za Amerikou; a hoci sa ruské kozmosféry rýchlo zhromaždili nad Guyanou, aj ony boli v tamajších utajených bojových podmienkach nepoužiteľné. Ich lúčové zbrane s nabitými časticami by si rýchlo poradili so silami typu kománd, ale pritom by zničili aj samotnú ruskú základňu. Guyanské rakety sa od minuloročnej bitky žatevného Mesiaca stali len vedľajším faktorom ruskej vojenskej moci. Pre Rusko neboli natoľko cenné, aby kvôli nim vyhlásilo otvorenú vojnu. A tak za týchto podmienok Rusko po zinscenovaní jonestownskej tragédie nebolo schopné konať.

Keď sa blížil Deň vďakyvzdania, do Guyany sa hrnuli obrovské americké dopravné lietadlá, vrtuľníky, vojaci a zdravotnícke tímy. Vo vzdialenom kúte obrovského letiska Temehri bolo zriadené veliteľské stanovište pre dve súbežné operácie v Jonestowne a na ruskej raketovej základni. Zatiaľ čo časť vojakov začala odpornú úlohu odpratávania jonestownského kibucu, ďalšie spoločné útočné sily zaujímali pozície okolo raketovej základne v príprave na prekvapivý nájazd. Medzitým deň za dňom zostával hlásený počet mŕtvych v Jonestowne nezmenený na hodnote 409. Potom priamo na Deň vďakyvzdania prebehla bitka v Guyane. Elitné vojenské sily so skúsenosťami s bojom v džungli a prekvapivými útokmi prenikli do ruského komplexu a súčasne zasiahli všetky rozptýlené stanovištia. Podobne ako pri nájazde v Entebbe ani samotná bitka netrvala dlho. Aby bola úspešná, musela sa skončiť rýchlo. Najprv premohli malé posádky na stanovištiach pri jednotlivých raketách a potom ich zabili. Samotné rakety rýchlo vyradili z činnosti. Potom vojenské sily postupovali k raketovému veliteľskému a riadiacemu stredisku, kde sa odohrala krvavá regulárna bitka. Keď sa dym rozplynul, každý jeden človek, ktorý obsluhoval raketovú základňu, bol mŕtvý vrátane ruských veliteľov.

Po skončení bitky začali americké vrtuľníky z letiska Temehri pristávať v zničenom raketovom komplexe a odvážať ranených. Zostávajúcim útočníkom potom ostali ešte dve úlohy, kým mohli oblasť opustiť. Po prvé mali prísne rozkazy nenechať na guyanskej pôde žiadne telá príslušníkov útočných síl, a tak sa celá oblasť prehľadávala, kým sa nezistil osud každého jedného člena útočnej sily. Ich telá, podobne ako telá obetí v Jonestowne, uzavreli do vakov na telá používaných vo Vietname a zhromaždili na čistinkách, kde mohli pristávať vrtuľníky a vyzdvihnúť ich. Napokon mali spoločné sily rozkaz odstrániť jadrové hlavice z rakiet a odviezť ich späť do Georgetownu na letecký prevoz do Spojených štátov. Špeciálne vycvičení príslušníci útočnej sily začali na tejto úlohe pracovať hneď po úvodných útokoch na raketové posádky. Do skorého rána v piatok 24. novembra boli všetky hlavice odstránené. Aj tie uložili do vakov na telá, jednu do každého vaku, a pridali trochu džungľového lístia, aby vak vyzeral primerane. Samozrejme, reportérom na letisku Temehri nič z toho nebolo zjavné, pretože ich prístup k tamajšiemu americkému veliteľskému stanovištu bol starostlivo kontrolovaný. Keď ranených príslušníkov spoločných síl po bitke v Guyane popoludní na Deň vďakyvzdania dopravili späť na letisko,

držali ich mimo dohľad reportérov. Inak, keď reportéri občas videli presúvať vaky na telá z miesta na miesto, prirodzene predpokladali, že všetky obsahujú obeť z Jonestownu. Nemali ako vedieť, že niektoré obsahujú zabitých príslušníkov kománd a iné ruské jadrové hlavice. Neustály náklad smrti z jonestownského kibucu poskytoval dokonalé krytie pre následky bitky v Guyane.

Niektorých reportérov zmiatol výber leteckej základne Dover v Delaware pre letecký prevoz z Guyany. Väčšina obetí Jonestownu pochádzala z Kalifornie a na leteckej základni Oakland v Kalifornii je márne zariadenie podobné tomu v Doveri. Dover bol vybraný, priatelia, aby sa uľahčilo presun ruských jadrových hlavíc do neďalekého skúšobného areálu a arzenálu Aberdeen. Uskutočnilo sa to kyvadlovými letmi z Doveru na leteckú základňu Phillips.

Pôvodne americkí predstavitelia v Guyane prijali guyanský počet 409 ako pevný údaj. To vyvolalo otázky, kam odišiel zvyšok približne tisícov obyvateľov, ktorí sa podľa správ nachádzali v Jonestowne. Napokon na Deň vďakyvzdania, keď už odpratávanie tiel naplno prebiehalo, vojenský hovorca reportérom povedal: „Naše vyhodnotenie je jednoducho také, že v Jonestowne v čase samovraždy nebolo oveľa viac ľudí.“ No práve keď hovoril, na ruskej raketovej základni zúrila bitka v Guyane. Do poludnia v piatok, deň po Dni vďakyvzdania, už na letisko Temehri dorazilo 485 vakov na telá. „Telá“ hlavíc z ruskej raketovej základne mali zvýšiť celkový počet ďaleko nad 409 tiel pôvodne spočítaných Guyančanmi v kibuci. Bola to vážna chyba, taká, aké sa stávajú v zápale boja. Bolo treba niečo urobiť, a rýchlo. Preto v ten piatok po Dni vďakyvzdania zadýchaný a nervózny hovorca Pentagonu na letisku Temehri urobil v televízii CBS ohromujúce oznámenie: „Zistilo sa, že pôvodný počet osôb nájdených mŕtvych v areáli Jonestownu bol vážne chybný. Teraz sa zdá, že celkový počet tiel nájdených na mieste môže dosahovať až 780. Našli ich jednoducho pochované pod inými telami. Väčší dospelí boli zoskupení spolu a pod ich telami sa našli telá menších dospelých a detí.“ Pod tlakom neveriacich reportérov vláda krycí príbeh neskôr prikrášlila. Washington Star citoval toho istého hovorcu, ktorý v piatok večer povedal: „Pri strede hromady tiel neďaleko zhromažďovacej haly boli na niektorých miestach v troch vrstvách. Boli vo vrstvách s prikrývkami medzi nimi.“ Tento príbeh bol taký neuveriteľný, že do dvoch dní vláda Spojených štátov odmietla vlastný príbeh o prikrývkach ako „fámu“. Základnú predstavu tiel na iných telách však stále bolo treba zachovať, a tak sa v sobotu 25. novembra ďalší hovorca letectva pokúsil dodať tomu všetkému vierohodnosť týmito slovami: „Podľa toho, čo som pozoroval, sa ľudia pri páchaní samovraždy zoradili do pekných úhladných malých kruhov, s deťmi pred sebou, a keď zomierali, zložili sa dovnútra kruhu.“

Zakrývanie udalostí v Guyane má celosvetový rozmer. V Guyane podpredseda vlády Reid urobil prvé verejné oznámenie guyanskému ľudu o Jonestowne v piatok popoludní 24. novembra v parlamente. Potom odmietol odpovedať na otázky a rýchlo odišiel za výkrikov poslancov „Hanba! Hanba!“ a „Zakrývanie!“ A tu v Spojených štátoch riaditeľ FBI William Webster na Deň vďakyvzdania povedal: „Katastrofická jednotka FBI jednoznačne identifikovala telo Jamesa Warrena Jonesa prostredníctvom záznamov identifikácie odtlačkov prstov.“ Priatelia, odtlačky však odobrali dvojníkovi. Samotný Jones sa práve v tej chvíli úspešne dostával z Guyany.

Všetky prípravy na Jonesov útek boli vykonané s veľkým predstihom. Námorný čln dobre zásobený potravinami a peniazmi naňho čakal pri riečnom meste Bartica, 35 míľ juhozápadne od Georgetownu. Aby sa Jones dostal z Jonestownu do Barticy, mal priepustku zaručujúcu bezpečný priechod. V skorých ranných hodinách Dňa vďakyvzdania, keď sa začínala bitka v Guyane, sa Jones vydal po prúde smerom ku Georgetownu. Krátko po poludní guyanského času jeho čln vyplával z ústia rieky Essequibo do Atlantického oceánu. Odtiaľ Jones nasledoval zložitú trasu navrhnutú tak, aby zabránila jeho sledovaniu; napriek tomu, priatelia, bol sledovaný. Z Guyany Jones smeroval priamo na východ približne 330 míľ a potom sa obrátil na juh, pričom pristál pri Ramere vo Francúzskej Guyane asi o

5.30 ráno miestneho času 27. novembra. Odtiaľ cestoval po súši do hlavného mesta Cayenne a lietadlom preletel Atlantický oceán do Freetownu v Sierra Leone v západnej Afrike. Z Freetownu smeroval na sever pozdĺž pobrežia na letisko Guinea-Bissau, kam dorazil približne o 19.00 miestneho času 28. novembra. Tam o necelé dve hodiny nastúpil do DC-3 a odletel. Jeho trasa ho viedla na východ do Tambacoundy v Senegale; odtiaľ ďalej do Mali so zastávkami v Ségou, Mopti a Gao; potom ďalej do Agadezu v Nigeri a Largeau v Čade. Odtiaľ jeho lietadlo pokračovalo do Atbary v Sudáne a napokon krátkym záverečným preletom do Port Sudanu, kam dorazil krátko po štvrtej hodine dnes ráno, 30. novembra, miestneho času. Po príchode do Port Sudanu Jones našiel čakajúce turbovrtulové dopravné lietadlo pre vedúcich predstaviteľov, vlastnené a prevádzkované izraelským spravodajstvom. Do 20 minút lietadlo s Jonesom vzlietlo a smerovalo stredom Červeného mora k Akabskému zálivu. Dnes ráno 30. novembra o 6.30 miestneho času Jonesovo lietadlo krátko pristálo v Elate, zadných dverách Izraela; potom pokračovalo na súkromné letisko pri Jeruzaleme, kam dorazilo o 7.20 miestneho času. Odtiaľ smeroval na neďaleké miesto na spravodajské vyhodnotenie misie.

Po tom, čo sa počas uplynulých približne šiestich rokov postupne premenil na vedomého agenta spravodajskej komunity, Jones sa zúčastnil spoločnej operácie amerického a izraelského spravodajstva v Guyane. Izraelčania poskytli cennú odbornosť a dokonca kľúčových Jonesových zástupcov, ktorí ukázali, ako možno jonestownský kibuc založiť a použiť na zamýšľané účely. Stačí sa pozrieť do encyklopédie, aby bolo vidieť, že Jonestown bol v skutočnosti kibuc. Napríklad World Book Encyclopedia pod heslom „IZRAEL“ uvádza: „V kolektívnej komunite nazývanej kibuc sa roľníci delia o všetok majetok a spájajú svoju prácu. Správa dediny zabezpečuje všetky ich potreby. Dospelí jedia spoločne v jedálni, ale manželské páry a slobodné osoby majú súkromné priestory na spanie. Všetky deti sú vychovávané spoločne v samostatnom dome. Rodičia navštevujú svoje deti hodinu alebo dve pred večerou.“

Priatelia, slovo „komunizmus“, ktoré sa tu v Amerike udomácnilo, znamená život v komúne. Neexistuje čistejšia forma komúny než izraelský kibuc. Keď komúnu riadia osoby so satanskými, schizofrenickými vlastnosťami, aké má Jim Jones, ľuďom sa vnucuje vražedné a samovražedné správanie, ako sa stalo v Jonestowne. A keď sa tento príklad rozšíri na celý národ, máme národ v zovretí bolševizmu. Práve teraz sa to deje Amerike a my sami sme vedení a nútení do národnej samovraždy proti vlastnej vôli.

Téma 3 — Úvodné scény Prvej jadrovej vojny

Mnohí dnešní Američania majú sklon myslieť si, že druhá svetová vojna sa začala 7. decembra 1941. To bol deň, keď otvorená vojna prišla do Ameriky v Pearl Harbore. Druhá svetová vojna sa však v skutočnosti začala viac než dva roky pred Pearl Harborom, 1. septembra 1939. V ten deň Hitlerove vojská vpochodovali do Poľska a rozpútali príval udalostí, ktorý strhol Nemecko a Japonsko do trosiek. Od toho dňa teda nemalo zmysel hovoriť o zabránení druhej svetovej vojne. Otázka namiesto toho znela: Ako vojnu ukončiť. Rovnako, priatelia, už nemá zmysel hovoriť o zabránení Prvej jadrovej vojne, pretože sa už začala. Začala sa tajne na Deň vďakyvzdania, 23. novembra 1978, bitkou v Guyane. A hoci americký celonárodný Pearl Harbor ešte len príde, všetky dôkazy naznačujú, že tentoraz nemáme dva roky na čakanie! Keďže táto tajná vojna pokračuje pred otvorenou, totálnou vojnou, teraz sa musíme pripraviť na ruskú odvetu proti Spojeným štátom. Zničením ich raketovej základne v Guyane Amerika a Izrael vymazali ruské zahraničné vojenské zariadenie a zabili ruský personál; a urobili to spôsobom, ktorý znemožnil akýkoľvek verejný protest Ruska. V minulosti Rusko často odvetne odpovedalo rovnakým spôsobom vždy, keď utrpelo ujmu, a pokojne to môže urobiť aj tentoraz. Ak áno, geofyzikálna vojna by mohla byť ideálnym nástrojom, ktorý zničí vojenské zariadenie zdanlivo prírodnou katastrofou.

V bitke žatevného Mesiaca pred 14 mesiacmi Amerika prehrala; a samotné pravidlá vojny sa zmenili. Rusko sa potom pokúsilo prinútiť Ameriku ku kapitulácii prostredníctvom odzbrojenia v SALT II, ale naši neviditeľní vládcovia namiesto toho vystupňovali prípravy na samovražednú jadrovú vojnu. Teraz v Guyane už úvodné scény jadrovej vojny poskytli predobraz celej vojny. Podľa meradiel tých, ktorí ju naplánovali, bola bitka v Guyane brilantným úspechom — a predsa, za akú cenu! Zámerne sa obetovalo mnohonásobne viac amerických životov, než stratil nepriateľ v samotnej bitke. Rovnako americká stratégia prvého úderu, ktorú som podrobne opísal pred tromi mesiacmi, spôsobí, že počty amerických mŕtvych budú nesmierne prevyšovať počty mŕtvych spôsobených Rusku.

Bitka v Guyane bola márnou snahou, pre Rusko len obyčajným škrabancom na ruke. Bola naplánovaná pred bitkou žatevného Mesiaca, ktorá urobila tohtomesačnú bitku v Guyane zastaranou ešte predtým, než sa odohrala. Azda najlepšie zhrnul poučenie pre nás všetkých ironický nápis, ktorý visel nad trónom Jima Jonesa v hrôzostrašnom tichu Jonestownu: „TÍ, KTORÍ SI NEPAMÄTAJÚ MINULOSŤ, SÚ ODSÚDENÍ JU OPAKOVÁŤ.“

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu je doktor Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.